

ved at forlade den hidtidige ordning, som var indarbejdet i domstolenes og forsikringssekskabernes praksis, og endelig formentlig at forslaget på en række punkter kunne forekomme temmelig indviklet i sammenligning med de gældende regler. Justitsministeriet valgte herefter ikke at foreslå ændring af principperne i de gældende regler i forbindelse med det i 1959 fremsatte forslag til lov om ændring af færdselsloven.

Udviklingen siden da taler imidlertid for, at spørgsmålet på ny gøres til genstand for overvejelse. Der kan i denne forbindelse henvises til, at lovgivningen i en række europæiske lande, herunder Vesttyskland, bygger på et objektivi ansvar. I Sverige har en sagkyndig i en i oktober 1974 afgivet betænkning (SOU 1974:87) stillet forslag om, at der gennemføres en trafikskadelov. Efter forslaget skal ansvaret for personskade være objektivi, og trafikforsikringen udvides til også at dække i de tilfælde, hvor føreren af motorkøretøjet har lidt personskade.

I Europarådet er der udarbejdet en konvention om motoransvar, som ligeledes bygger på et objektivi erstatningsansvar. Konventionen, der blev åbnet for tiltrædelse i 1973, har indtil nu kun fået begrænset tilslutning.

En følge af den gældende danske ordning er, at motoransvarsforsikringen ikke dækker personskade, der rammer køretøjets fører. I Norge og Finland er føreren derimod dækket. På baggrund af forskellen i retsstillingen i de nordiske lande har Nordisk Råd ved rekommandation nr. 24/1973 henstillet til regeringerne i Danmark, Finland, Norge og Sverige at lade foretage en undersøgelse af det hensigtsmæssige i og af mulighederne for at gennemføre en udvidelse af forsikringer for motorkøretøjer til også at dække skader, som rammer ejere og førere ved uheld i et andet nordisk land.

Til § 100.

Bortset fra stk. 3, 1. pkt., svarer bestemmelsen med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 65, stk. 1., således som denne er affattet ved lov nr. 270 af 26. juni 1975.

Efter den gældende lovs § 65, stk. 1, 1. pkt., bortfalder kravet på erstatning helt, hvis skadelidte forsætligt har hidført skaden. Man har imidlertid ikke ment at burde udelukke muligheden for en fordeling i særlige tilfælde, f. eks. hvor både skadevolderen og skadelidte har handlet forsætligt. *Stk. 3, 1. pkt.*, er derfor formuleret således, at det overlades til domstolene i overensstemmelse med de almindelige erstatningsprincipper at tage stilling til, om skadelidtes egen skyld i form af forsæt eller uagtsomhed bør medføre nedsættelse eller bortfald af erstatningen.

Lovforslaget omfatter ikke en bestemmelse om udmålingen af erstatningen for personskade og tab af forsørger m. v., som svarer til den gældende lovs § 65, stk. 4. Baggrunden herfor er, at de almindelige erstatningsregler, herunder § 15 i ikrafttrædelsesloven til straffeloven, vil føre til samme retstilstand som efter bestemmelsen i § 65, stk. 4. Dette gælder også adgangen til erstatning for tab af forsørger, uanset at der er den formelle forskel mellem § 65, stk. 4, og ikrafttrædelseslovens § 15, at forsørgertabs-erstatning efter § 65, stk. 4, er obligatorisk, hvorimod domstolene efter § 15 har en fakultativ adgang til at tillægge forsørgertabs-erstatning. Hertil kommer, at justitsministeriet forbereder et lovforslag, som vil omfatte regler om disse spørgsmål på grundlag af betænkning nr. 679/1973 om erstatning for tab ved personskade og tab af forsørger.

Det tilføjes, at udtrykket „erstatte skader“ i *stk. 1* også omfatter pligt til ved personskade at betale godtgørelse for ikke-økonomisk skade.

Til §§ 101-102.

Bestemmelserne svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 65, stk. 2 og 3.

Til § 103.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 65, stk. 5. Hvad angår reglen om førerens erstatningsansvar i *stk. 2* bemærkes, at formuleringen i § 65, stk. 5, 2. pkt., „såfremt skaden skyldes overtrædelse af nogen ham som sådan påhvillende forpligtelse“ efter retspraksis må forstås som en henvisning til lovgivningens almindelige erstatningsregler.

Til § 104.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 66, stk. 1. Formuleringen indebærer, at de personer, forsikringspligten påhviler, skal tegne en forsikring og holde den i kraft.

I *stk. 2* foreslås grænsen for den forsikringsmæssige dækning ved tingskade forhøjet fra 120.000 kr. til 1 mill. kr. for den ved en enkelt begivenhed forårsagede skade. Det må antages, at der i praksis indtil i dag kun har forekommet relativt få tilfælde, hvor tingskade har oversteg 120.000 kr. Antallet må imidlertid forventes at være stigende.

Efter justitsministeriets opfattelse bør der tilvejebringes sikkerhed for, at der er forsikringsmæssig dækning også for erstatningsbeløb, der er væsentlig større end 120.000 kr. Dette skyldes dels hensynet til skadelidte, dels hensynet til at beskytte skade-